

Pan Lothar Hfrichter se narodil uprostřed 2. světové války do německé rodiny v Rychnově u Jablonce nad Nsou, který tehdy ležel na německém sudetském území. V obci nacisté zřídili pobočku koncentračního tábora Gross Rosen, kde se vyráběly vysílací, přijímací a zesilovací radiopřístroje do obměněné techniky a letectva, radarové systémy a v závěru války nejspíše i komponenty pro rakety V1 a V2. Panu Hfrichterovi tehdy nebyly ani tři roky.

Neznal jsem nikoho coby dítě, ani mi maminka nevyprávěla, že by v tomto táboře byl někdo delší čas, možná že tam byl někdo přemístěn v době odsunu, než se ten vlastní odsun uskutečnil, to nevím

Pan Hfrichter jako dítě naštěstí neměl možnost děsivé podmníky koncentračního tábora příliš zaznamenat, skutečnost ovšem byla taková, že táborem prošlo na čtrnáct set vězňů, kteří zde byli denně týráni, a z nichž více než šest set tyto nelidské podmínky nepřežilo.

Druhá světová válka ovšem do života pana Hfrichtera též výrazně zasáhla:

Můj otec v podstatě padl jako německý voják v Sovětském svazu tenkrát, někde u Voroněže, ale oficiálně jsme se o jeho úmrtí nedozvěděli

Konec války pak znamenal odsun většiny známých a přátel rodiny Hfrichterových. Pro ně samotné jako německé obyvatele se situace naštěstí vyvíjela jinak, ačkoliv ne celá široká rodina se odsunu vyhnula:

Moje matka coby odborná pracovnice se ve skle v Jablonecké bižuterii, ta se vystěhovat nemusela, ta odsunuta nebyla, ale moje teta, která bydlela taky tady v Rychnově s náma, odsunuta byla, a na to si pamatuju jako na záležitost složitou.

Odsun tety, která Rychnov opouštěla se zavazadly s pouhými třiceti kily, panu Hfrichterovi utkvěl v paměti velice živě až do dnešních dnů. Šel ji tehdy vyprovodit až na perón, kde se postavil na zábradlí:

To zábradlí tam je dodnes, na tom jsem stál a díval se a říkám teto –říkal jsem jí to německy–, kdy se zase uvidíme, kdy přijdeš a ona mě neodpověděla, nastoupila do

vlak, plakala, jak už jsem zmínila a odjela. A potom jsem ji viděl až po 18 letech, když jsem se vrátil z vojny.

Ačkoliv se rodina Hbfrichterů ničeho zlého za války nedopustila, nevyhnul se pan Lothar pocitu kolektivní viny, která se v poválečných letech společností šířila:

Musím konstatovat, že se mi nikdy nestalo, aby mi někdo ubližoval v souvislosti s národností nebo mně ji předhazoval, a možná trošku jako dítě, ta doba byla opravdu, a já ji chápu, že obyvatelé čeští byli rozzlobení na Němce jako takové díky politice Htlera a tomu, co se dělo v těch koncentračních táborech, takže bylo i období, kdy jsem se doslova, musím říct styděl, že jsem Němec.

Nikdy se ovšem nestalo, že by panu Hbfrichterovi tato skutečnost nějakým způsobem bránila ve studiu nebo v pracovní kariéře.

V nastupující době komunismu se rodina o politiku příliš nezajímala, čekala je totiž především asimilace mezi většinovým českým obyvatelstvem a učení se českému jazyku. Pan Hbfrichter si ovšem v té době ve škole na adresu Sovětského svazu dovil udělat vtípek, který by případného českého žáka za 2.sv.v. na adresu vůdce třetí říše mohl stát život:

Jsme dostali čítanku, kde na první stránce byla fotografie Josifa Vissarionoviče Stalina a já jako dítě z dlouhé chvíle jsem tomu Stalinovi namaloval do toho obrázku brýle.

Případ se tehdy na škole prošetřoval, ale učitelé naštěstí byli rozumní a malému Lotharovi se nic nestalo.

O poznání nebezpečnější se situace ovšem ukázala být v roce 1974, kdy pan Hbfrichter málem přišel o zaměstnání, a to navíc ve chvíli, kdy se mu právě narodil druhý syn:

Tenkrát to bylo za tuhé normalizace vlivné osobnosti se postarali o to, že jsem musel odejít z místa vedoucího malé pošty v Rychnově tady nad Nsou.

Díky intervenci ředitele okresní správy spojů, který sice pana Hofrichtera musel nejprve odvolat, nakonec vše dobře dopadlo a po prošetření případu se mohl vrátit na své původní místo. Po celý svůj život zůstal České poště věrný a pracoval u ní až do důchodu.

Dnes žije spokojeně v okruhu své široké rodiny a mnoha vnoučat. Na pohnutou a složitou dobu na sudetském území a období komunismu už nyní vzpomíná s nadhledem. Ze svých životních zkušeností bych těm mladým generacím vzkázal:

Aby byli čestní, féroví a spokojení s tím, co mají, a snaživí v práci i v životě.